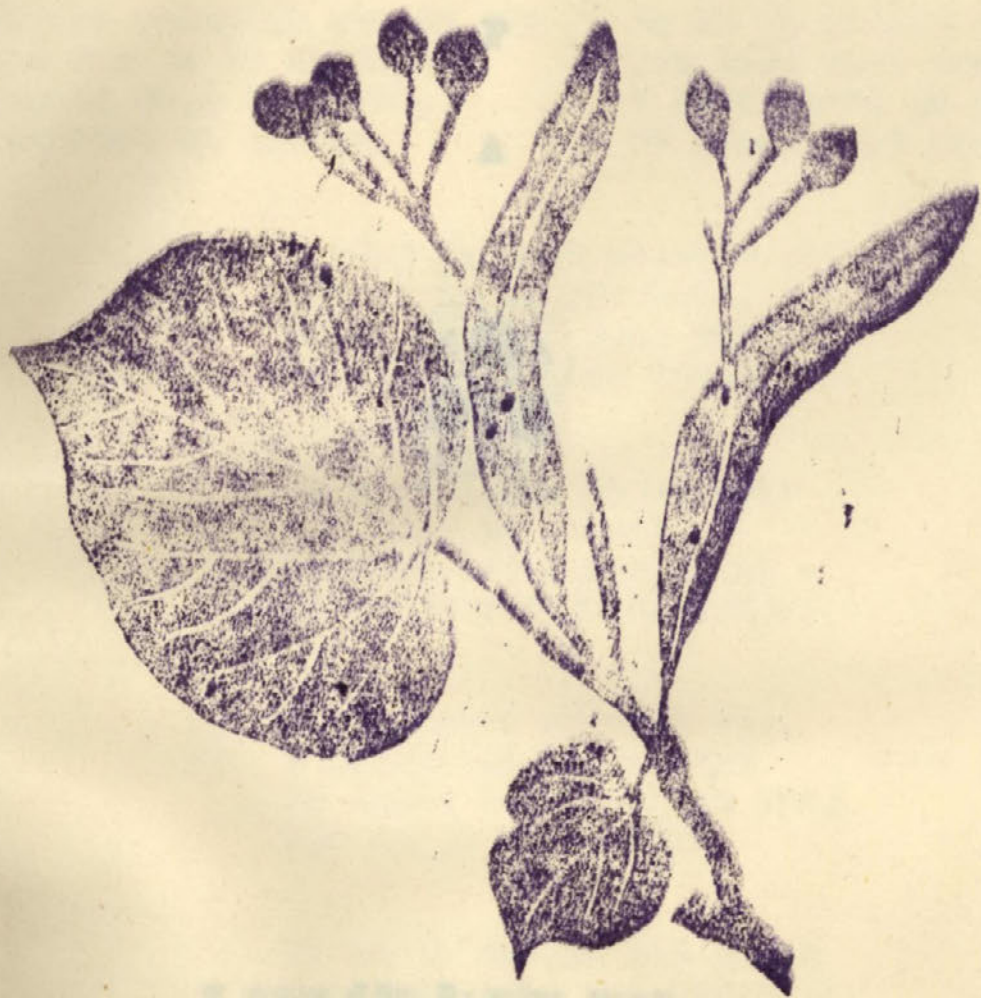

L

I

P

A

Novi listi

RIJKA

Na vseh partih talje
v vseh posvetih,
kot so, so vsi drugi svet
v svet ni prejel.

L

I

Na ni pravo svet svet,
na vseh posvetih,
svet svet svet svet
in svet svet svet.

Na vseh partih talje
na vseh posvetih,
svet svet svet svet,
svet svet svet svet.

P

A

Na ni pravo svet svet,
na vseh posvetih,
svet svet svet svet,
svet svet svet svet.

A svet je svet svet svet
na vseh posvetih,
na vseh posvetih,
na vseh posvetih.

Na vseh partih talje
na vseh posvetih,
na vseh posvetih,
na vseh posvetih...

Na vseh partih talje
na vseh posvetih,
na vseh posvetih,
na vseh posvetih.

V FJOK-SČU-ČAJSKI VASI.

MESECA BURJEVGA

.I.
+

Na vseh partih talje
na vseh posvetih,
na vseh posvetih,
na vseh posvetih...

Ben-Dan:

L I P I.

Pri vaški cerkvi dolgo let
v vetru pošumevaš,
kot tajne pesmi blag šepet
v srce mi prepevaš.

In si pognalo zopet cvet,
na novo zašumelo,
zorne njive zrla spet
in deda hišo belo.

Nevihit rohnečih sto in sto
čez vas je že vihralo,
posulo jo, a ti, drevo,
nemartno si ostalo.

In ko je prišla zvezdna noč,
pod tabo spet zarajal
v kola narod je pojoc,
te kresa svit obdajal.

A zdaj je spet zlovešč oblak
nad domom se razgrnil,
da ga odel je nemi mrak,
na robstvo tužno vrnil.

Na novo ljube pesmi sprev
pod tabo je usahnil,
le tuge čuješ nem odnev -
in kresa soj je ugasnil...

Le ti, drevo košatih vej,
v prostosti se samevaš
in lepše kakor nikdar prej
nje zarjo mi opevaš.

Ti morda veš, da kot nekoč
spet prost bo rod prepeval,
da kola sprev donel bo v noč,
in kres te spet obseval.

Zato v tišini tvoj šepet
s tolažbo me napaja,
ker v arca zbujajo nado spet,
da prosta zarja vstaja...

...

:

Fjokelovič:

Lipa pred cerkvijo v Klencu.

(sl. Fjokelovič)

Fjokelovič:

L I P A.

Ko sem kot pobalin v nedeljskih popoldnevih listal po Stritarjevi knjigi "Pod lipo", sem nekoč stekel k materi in jo vprašal, zakaj je ob vaških cerkvah in na vaških trgih vsajena ravno lipa, čemu je naša narodna pesem opeva. Pa mi mati ni znala odgovora...

Od takrat se mi od časa do časa znova pojavlja to vprašanje. Košteto knjig sem prelistal, zbiral drobtinice, a vse premalo, da bi si mogel ustvariti jasno sliko.

Kakšna sila je naše pradede tako navezala na to drevo, ki je postalo simbol Slovenstva?

Znano je, da se v južni Rusiji, pradedovini vseh Slovanov, razprostirajo obsežni gozdovi lip. Te lipe nudijo izvrstne pušče rojem čebel. In res so naši pradedje gojili čebelarstvo. Vedeti moramo, da so naši pradeje bili poganske vere. Častili so med drugimi tudi drevesa, v prvi vrsti pa lipo in hrast. Oboževali so hrast, ker je bil simbol moči, ki kljubuje najsilnejšim viharjem. Oboževali so lipo, ki je košato razprostirala svoje veje, kakor da hoče varovati vsakogar, ki se zateče k njej. Njeno dišeče cvetje je privabljal roje čebel, ki so naše pradede bogato preskrbljale s sladkim medom. In hvaležni so bili ljudje i čbelici i lipi. Še danes je najljubši grb naših posejilnic marljiva čbelica. V lipi

.....

SOvideli nadnaravno bitje ,ki jim deli dobrote. Častili so jo.

Ko je našim pradedom postala prvotna domovina pretosna, in so si drugje iskali rodovitne zemlje, se kar niso mogli ločiti od boginje lipe. Kamor koli so se naselili, so sredi trga zasačili lipo. Zasadili so jo tudi ob vseh svetiščih. Posedali so pod njo in se v duhu spominjali svoje prvotne domovine.

Ko so pozneje sprejeli krščansko vero, ni njih ljubezen do boginje lipe zamrla. Od roda do roda se je ta ljubezen pretakala po žilah. Ob sleherni cerkvi so lipo zasačili. Bila je kakor vez med vero očetov in vero sinov. Bežanstveno bitje. Potekla so stoletja, bridki so bili časi, a ljubezen in spoštovanje do svetega drevesa ni med Slovani ugasla. Še živi in bo živel. Do danes nam je lipa ostala sveti simbol, s katerim stopamo v borbo proti tlačiteljem. - Naši volilci so pri volitvah 15.5. 1921. in 6.4. 1924. šli v borbo v znamenju lipe.

S krščanstvom niso izginile stare šege naših pradedov. Pevzale in vnesle so se v obrede nove vere. Mnogo je še navad in obredov, ki spominjajo na prvotno vero. V "Zgodovini Tolminskega" poroča S. Ratar, da so Kobaridci še v 14. stoletju molili neko drevo in stadenec pod njim. Na strani 65 piše takole: "Da, še v XIV. stoletju nahajamo sled malikovalstva n Tolminskega. Leta 1331., 16. avgusta, začne verski inkvizitor za Benetke in Frijal-sko, Francesco de Clugia, pridigovati križarsko vojno zoper Koba-

.....

Lipa v Plavjah v Istri.

(sl. Fjokelovič)

.....
RIDCE. Ondašnji Slovenci so namreč molili neko drevo in studence
pod njim. Vojska se vzdigne iz Čedadu pod vodstvom Glugije in
pride u Kobarid, poseka drevo, zamaši studence in izruje ostank
stare vere."

Ta dogodek je izrazil tudi pesnik Alojzij Gradnik v sonetu
"Kobarid" (zbirka De profundis, str. 60). Natančno ne poročam, ali
je drevo bilo ravno lipa, pesnik pa navaja lipo. Nedvomno je dre-
vo v resnici bilo lipa.

Takole pravi pesnik:

"Kraj, kjer pradedov naših stara vera
bila najdaljše časa je čiščena,
kjer se molila lipa je zelena
in v lesu zaboreča voda vira.

Šele križerjev vojska brez obzira
razruši mesta bogom posvečena,
zasuje vrelec, lipo do korona
posece poglavarjeva sekiča.

A sterček siv glavarju vojske reče:
"Kaj bo sekira tvoja in tvoj križ,
kjer so še tisočere korenine!"

In kaj pomaga ti, da vir našiš,
ki ril bo zdaj še v globlje globočine,
da z večje silo še drugod priteče!"

Ta dogodek nazorno prikazuje, da so se naši očetje, kljub pre-
ganjanju cerkve zvesto držali starih šeg.

V Zili na Koroškem, kjer se je ohranilo prav lepo število sta-
rih šeg, se razne slovesnosti vršijo pod vaško lipo. Tako se na
primer pri obhajanju "žegna" (dan cerkvenega patrona) vaški

.....

.....

fantje zberejo in na okrašenih konjih jahajo na vas pod lipo, kjer v diru zbijajo z železnim količnem čeber, ki je postavljen na marmelnem stebra. Zmagovalec daruje črke vence in fant jo mora peljati na "prvi ples" pod lipo. Pravico za "prvi ples" imajo samo poštena dekleta. V prejšnjih časih je baje lipa usahnila, če se je nepošteno dekletko upalo ob takih slovesnostih stopiti pod njo. Pred začetkom prvega plesa se mladeniči zberejo pod lipo, stopijo v kolo in zapojejo:

"Tam stoji 'na lipo,
'na lipo zelena.
Pod lipo stojijo fante,
oj fante dvanaajste."
.....

Številne narodne pesmi s posebno ljubeznijo opevajo lipo. Koga ne prevzame prelepa narodna pesem "Lipa zelenela je"!

Premnogi pesniki opevajo lipo. Lovre Tomšan jo že v pesmi "Pod lipo" takole opeva:

"Slavna boginja, mnogoletna lipo!
K tebi mlade žene me serce,
Samki če se polno ti izsipa,
Ker zavetja družiga ne ve;
De zapoje pesnice ti Slave,
v katerih k Bogu za pomoč kipi,
De oprosti ptajca jo težave,
Ki kot silna skala jo teži."
.....

Davorin Trstenjak jo je takole počastil:

Pod lipo.

./.

.....

.....
Lipa, dišeče, preljubo drevo,
Ki 'maš sveteče, košate glavo!
Drevo si sveto uže od nekđaj,
Se je unsto za tebe vse zdaj.
U tvoji sencu so stali jednok
Vrli Slovenci u kola okrog.

In derovali so svojim bogom,
In priseg'vali smrt večne vragom.
Pesni donele so daleč okrog
Ino polnila/nebeški obok.
Ket so dedovi branili svoj rod,
Tako sinovi ga bran'te povsod!

Iz spoštovanja do lipe so naši predniki po njej nazivali
tudi vasi in trge. Bohorič celó dokazuje, da je ime mesta
"Leipzig" v Nemčiji izpeljano iz besede lipa. Kraj je namreč
bogat lip in nekđaj so tam bivali Slovani.

Levstik je slovansko lipo ovekovečil v svoji čudovito lepi
povesti "Martin Krpan". Že v začetku povesti pravi, da mu je
Močilar v lipini sencu pravil povest o Krpanu. Govori nato o
košati lipi, ki je rastle na vrtu cesarja Janeza. Iz te lipe si
Krpan naredi debel kij in gre z njim v boj proti Brđavsu. - S
pomočjo slovanske lipe je Krpan osvobodil Dunaj. S tem hoče Lev-
stik opozoriti na zgodovinsko dejstvo, da so bili Slovani tisti,
ki so Dunaj ubranili pred Turki.

Še in še bi se o lipi dalo pisati, a naj zadostujejo te vrsti-
ce. Ne bi napisal niti teh, a gnalo me je upanje, da jih bo le čit-
tal poklicani, čiger naloga naj bi bila izdati knjigo posvečeno

.....

.....

slovanski lipi. Pesmi, bajke, razprave, slike naj bi jo krasile.
Bile naj bi pravi spomenik postavljen mogočni vseslovanski
lipi.

::
::

Ben-Dan:

PESEM V NOČ.

V večerni mir
tvoj glasovir
je pesem prostosti
zapel,
me v sanje radosti
odel
in lepe zbudil mi spomine,
ki tam iz daljine
so tiho pripluli...

Kot ptički beli
so akordi se vspeli
v daljavo.
Njih gib svetlih kril
je spet obudil
o zarji mi misel
sanjavo.

A ko zadnji zvok
spod tvojih rok
kot ptič zaostali
se tih je zbudil v daljavi,
kaplja srebrna,
v njej misel črna,
je legla v moje oči...

:::::
:::
:

Lipe v Ceizli
(sl. Fjohelovič)

.....
Vla-Ska:

NAŠA LIPA.

"Bodi pošten in na Boga ne pozabi!"

Te besede mi je dejal oče, ko sva se poslovila na postaji. On je odšel domov, jaz pa sem stopil v vlak in se odpeljal v mesto. Takrat sem bil star, oziroma mlad štirinajst let. S tistim dnem se je začelo moje od doma neodvisno življenje. Domov na obiske sem zahajal prav malo, ker mesto se mi je kmalo priljubilo. Tudi po domačih prijateljih nisem mnogo žaloval. Pridobil sem si že prve čase prav odlično družbo. Kljub delu, družbi in še drugim zaprekam, ki so me ovirale, sem se očetovih besed vedno spominjal. Mnogo tudi radi tega, ker mi je posebno prve čase osveževal spomin nanje ob svojih pogostih obiskih. Večkrat me je vprašal, če sem že videl notranjščino cerkve sv. Antona ali pa kake druge.

Ko sva neke spomladanske nedelje že zjutraj stopala po hladni senci dreves moje ulice, sem ga prav razveselil s tem le vprašanjem: "Tata, kako to, da tu v mestu ni pred nobeno cerkvijske lipe?" Pa mi je odgovoril: "Veš, ljudje gredo tukaj v cerkev poslušat sv. mašo in ne pod lipo, kakor že dela tvoj starejši brat." Z malo olinami sem to požrl in si mislil, da mene ni v vasi doletela sreča, da bi mašo ali pa vsaj dolgo prižigo lahko prebil pod lipo kakor večji fantje. Vendar sem

.....

.....
ma rekel: "Saj ni rečeno, da se je treba pod lipo ustavljati
le med mašo. Meni se zdi, da bi morale biti lipina senca vsem
draga."

"Če bi bila vsem, bi bilo drugače", mi je odgovoril, "in če te
tako veseli, greva lahko s travnjem do Sv. Jerneja k maši.

Tem boš videl tudi lipo".

"Saj je še zgoraj, lahko hodiva, tako tudi prihraniva".

"No, pa ti bom kupil sladoleda".

Tako pogovarjaje se sva z očetom kmalu prišla, tekrat ne še
po tako lepi cesti, kot je sedaj, do šentjernejske cerkve. Čerav-
no malo pozno za mašo, vendar pravočasno za ...lipo. Prav vesel
je bil oče, da sem se vsaj navidezno ravnal po njegovih naukih,
in kar ga je najbolj veselilo, je bilo to, da nisem kakor marsi-
kdo drugi, celó nekateri moji prejšnji in poznejši prijatelji,
vmešaval v naš lepi domači jezik tujih meščanskih izrazov.

Čim sem ugledal veliko drevo pred cerkvijo, sem rekel očetu:
"Ta lipo pa ni tako lepa in velika kot naša in tudi zvonik je
mного manjši. Pojdiva v cerkev, videti hočem, če je sv. Tomaž po-
doben našemu."

"Himajo vsi sv. Tomaža kot mi", je odvrnil oče, "sv. Tomaž je
naše cerkve patron, tu imajo sv. Jerneja."

Ne vem, če bi še kaka kraška lipo prekašala po debelosti li-

.....

.....

po moje rojstne vasi. Mogoče ona v sežanskih Šmarjah. Lahko bi jo presegala tudi dunajska, če bi je ne bil dal Levstik posekati. - Pri nas imamo, prav za prav smo imeli, veliko in košate lipo, sedaj ne več tako. Kolikokrat sem se igral pod domačo lipo: v šolo grede, med odmorom in tuji po pouku, ko smo zgodaj končali, če nisem bil zadržan v razredu radi osebnih opravkov! Kako lepo je bilo igrati se med šolskim odmorom pod lipo in kolikokrat sem moral, od višje oblasti poverjen, le stati na kurnu in gledati součence, kako se igrajo. Ne vem, kaj je imel učitelj pri tem. Kako je bilo lepo, dokler smo imeli še žapana, in je občinski sluga ob nedeljah po naši stopil na kamen pod lipo ter oznanjal zbranimu občinstvu, kar je bilo treba. Da sem dobro slišal in še boljše videl, sem se vedno preril med nogami večjih prav v sprednjo vrsto. Posebno me je veselila oznanitev, ki je bila približno prvo nedeljo v oktobra : oznanitev trgatve. Kadar je sluga, navadno kako nedeljo v aprila ali maju začel: "Očetje in matere, strogo vas opozarjam, da poveste vašim bab - oem, naj ne stikejo za gnezdi!", takrat sem bil kmalu v zadnji vrsti. Posebno pa še takrat, ko smo s Tončkom in Franekom zaradi predmašnega dela zamudili mašo in da zakrijemo odsotnost, smo prišli le za konec maše z jajci od šoje pod kapo na "brifof".

.....

.....

Takrat je bilo tudi zanimivo, ko je vaški čevljar Tone neke nedelje moral pod lipo pred zbranim občinstvom preklicati žaljive besede izrečene napram gospe Ančki.

Vsako leto, ko je bila naša lipo v cvetju, je bilo nam šolskim pobalinom ukazano, da nabiramo njeno cvetje. Tako je naša lipo poleti s svojim zelenjem hladila, pozimi pa s svojim suhim cvetjem potila vse občane.

Ne vem več pravý katerega leta, vem pa, da je v tretjem desetletju tega stoletja zadela našo lipo velika nesreča. Ob prvi nevihti po trimesečni poletni suši je namesto v zvonik tresčilo vanjo, in sicer tako močno, da ji je strela odnesla glavni vrh. Prej je lipo dosegla višino zvonika, sedaj pa ne več. To se je zgodilo neko nedeljo pod noč. Kljub nočnemu dežju se je pred cerkvijsko kmalu zbralo precej občanov. Tudi kravopasci smo bili kmalu tam, ker nas je nevihta prignala z živino zgođaj domov. Zvečer sem pravil očetu, ki je ravnokar prišel iz sosednje vasi, o lipini nesreči. Pa je rekel: "Nič ne de, bomo vsadili drugo, itak je že začela hirati!"

Nekoliko bolj se je godilo naši lipi, dokler je je Francl vsako zimo očistil od suhega vejevja, in jo je čez poletje sv. Jožef zalival. Sedaj pa ni nobenega, ki bi skrbel zanjo. Stari so prestari, mladina ima obzir. Šolarjem niti ne morem zameriti,

.....

ker mislim, da je novi učitelj prav takrat, ko sem jaz zapustil domačo šolo, pozimi po nevednosti zakuril peč z notami "Lipa zelenela je". - Župana ni več, da bi ukazal, občinski sluga je v žalnem in je predaleč. Mežnar tudi ne more vsena kaj (že ker sem prišel do mežnarja, moram tudi omeniti, da imajo pri nas še vedno mežnarja; cerkovnika poznajo le kot ženina mlade sosedke stare Gregorčičeve matere).

Tako mora naša lipa rasti, le kakor ji je sami prisojeno...

Naša lipa (sl. Riba).

.....
Fjoketo:

ANEKDOTA O LIPI.

V neki vasi blizu Trate sem bil lansko leto priča temu-le dogodku:

Neki kmet je pred hišo ob cesti kopal jumo, da vsadi mlado drevo. Mimo pride podeštät.

"Buongiorno, Giovanni, ... kaj pa boste vsadili?"

"Lipe, gospod podeštät."

"Tiglio?! - Šema pa ravno lipo? Saj vendar ne gre. Zakaj ne bi vsadili rajši murvo ali topolä?"

"Kaj hočete, gospod podeštät. Žena mi je že priletna in bo - lehna. Vsako zimo izdem lep denar za lipov čaj. Sedaj pa mi tega ne bo treba, ker bom čaj imel pri hiši."

Podeštät se je obrnil in jezno odšel.

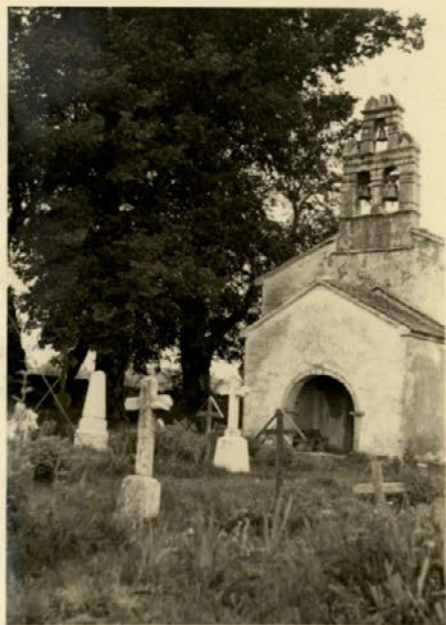
Tista lipa še raste.

...
:

.....
.....
:

Lipa v Socerbu
(sl. Fjokelovič)

Lipe v Gradisču v Istri
(sl. Fjokelovič)

Fjoksto:

DVESTOLETNIKA ROJSTVA JOŽETA

ŠTEMPIHARJA.

Rojen tam Štepihar Jože,
Dvesto let je že preteklo...

Od časa do časa nas kdo vpraša, od kod imamo Štepiharji ime.
Naslednje vrstice naj bodo v pojasnilo.

Naše ime je povzeto po slavnem gorenjskem narodnem junaku
Jožetu Štepiharju. Jože Štepihar je Gorenjecem to, kar je Mar-
tin Krpan Notranjecem in Peter Klepac Dolenjecem. Levstik omenja
Štepiharja v svoji povesti "Martin Krpan z Vrha".

Dne 20. oktobra 1939. je poteklo dvesto let, od kar je naš
Jože zagledal ta solzni svet. Rodil se je leta 1739. v Olševku
na Gorenjskem, h. št. 10. Bil je sin Primoža in Eve. Jurij in
Gregor sta mu bila brata, Meta pa sestra. Umrli je 10. novembra
1796.

Kakor Martin Krpan, tako je tudi Štepihar tihotapil sol in
tobak s Hrvaškega. Bil je dobrega srca in je rad pomagal revnim
ljudem. Gosposki pa je delal vedno preglavice. Radi njegove mo-
či in prebrisanosti pa mu ta ni bila kos. Ljudje so ga kaj radi
imeli, posebno pa otroci, ker jim je vedno delil sladkarije.

Ljudstvo je njegovo moč oboževalo in pripisovalo mu je izred-
ne zmoglosti. Govorili so, da nosi pri sebi tako imenovan "Kole-

.....

menov žegen", s pomočjo katerega se lahko napravi nevišnoga, ka-
dar koli se mu zahoče.

Tudi duhovniki so ga trpeli. Ko so namreč v Šenčurju in v
Olševku zidali cerkev, je Štempihar vse najtežje kamne sam zno-
sil na zidovje.

Da si raztolmači njegovo izredno moč in prebrisanost, si je
ljudstvo pripovedovalo, da se je Štempihar zapisal hudiču, dru-
gi pa so trdili, da ga vsi svetniki ščitijo, posebno še ko je ne-
koč sam potrdil, da dā utihotapljeno sol vsako leto na dan sv.
Štefana blagosloviti.

Tako je Jože nekoč jahal kobilo čez vežo. Ko skoči s kobile,
se ta obrne in se mu zareži v obraz: samega vraga je jahal. -
Nekoč je s stricem lovil rake. Kar pride hudič in mu hoče pobra-
ti iz cajne vse rake. Že stegne kremplje po cajni, a jih hipoma
usakne in zavpije: "Ne morem, rakar ima sv. Štefana kamen v mal-
hi!"

Njegova moč je bila res izredna. Za stavo je nekega dne z
lahkoto dvignil voz netovorjen z vinom in ga nato treščil ob
tla, da se obroči na sodu popokali in je vino teklo po tleh v
veliko veselje vseh pivskih bratcev. - Za stavo je nekega dne
kar na lepem postavil na oje težak parizar. - Na dvorišču baro-
na Zeisa se je neke nedelje metal z grajskim medvedom "Jakcem"

.....

.....
IN GA UGNAL. - Nekega dne je za šalo zagnal gnojni koš čez so-
sedovo hišo, doma pa je sekuro tako zasadil v tla, da je ni mo-
gel nihče več izpuliti.

Ko so nekje postavljali novo ostrešje, jim je Štempihar, ki
je ravno šel mimo, ponudil svojo pomoč. Prijel je kar celo streš-
no, jo naložil na rame in jo kar sam nesel na zid.

Pa tudi hudomušen je bil naš Jože. Le poslušajte: H Kocinovi
Urši na Visokem je hodil neki fant, ki ga Uršin oče ni trpel.
Naprosil je Štempiharja, naj fantu "naredi", da ne bo več maral
za Uršo. In res je nekega dne fant prijokal domov. Štempihar mu
je bil potisnil ob raztegnjenih rokah skozi oba rokava železen
dreg in ga za pesti zavezal za rokave. Od takrat ni fant več
zahajal k Urši.

Nekoč je Štempihar zalotil fanta pod oknom Krtove Agate. Pri-
vezal ga je z vrvjo k oknu. Drugi dan je bila ravno nedelja in
ljudje, ki so hodili k maši, so se iz njega norčevali.

Številne so pripovedke o Štempiharju. Navedel sem le nekate-
re, da bodo čitatelji vsaj deloma poučeni, kdo je bil slaven Štem-
pihar, po katerem smo mi povzeli ime in katerega bomo vedno po-
smemali v tem, da bomo odločno branili naše pravice, da se ne bo-
mo dali ugnati v kozji rog, da bomo tudi mi tihotapili - če ne so-
li in tobaka, pa kaj drugega - in da bomo, kar se bo le dalo, vodi-
li gosposke za nos.

...
:

.....

Milovan:

Č E M U.

Vsiljuje pogosto se meni vprašanje:
Čemu sploh živimo vse stvarce mi revno,
Čemu je potrebno to naše trpljenje,
Čemu se potrebno nam make duševne?

Vprašanje se tega prav rad bi izognil,
Dneve jasnejše jaz rad bi preživljal;
Turobne bi misli prav rad vse zavrnil.-
Srečen ko drugi bi rad se nazivljal.

A sojeno meni ni tako življenje-
Odkazano vedno mi je le trpljenje.
Zamen je zatorej mi vse hrepenenje,
Je upanje meni zamen in hotenje.

Se vedno in vedno vprašanje mi vrača,
Pogosto ovira mi posle vsakdanje,
Odlčnost mi daje in srečo odvrata:
Češ, vsi ideali se prazne le sanje.

Od jutranje zore do zarje večerne
Jih vidim v sanjah, v urah nespanja,
Vabljive device - objestne preserne:
Device te - misel so, ki me preganja:

"Kaz sebe ti vrzi skrbi vse moreče,
Otresi odločno predsodkov se praznih.-
V novem življenju poišči si sreče,
Ogibaj občutkov se, misli poraznih!"

Sklediti sem sklenil devicam vabljivim,
Sem hrbet preteklosti svoji obnil.
Zaupal vdano očem očarljivim...
A kmalu na prejšnjo sem pot se povrnil:

Ni mogle duševnost mi tega prenesti,
Kar svet mi je "lepega" kazal, obečal...
Značajnost bi svoje prej moral pregnati
In zdaj bi gotovo visoko se kretal...

:::

;

Čin-Čaj:

DEŠEVNI VEČER.

Namenil je, da ji bo pisal. Roka mu sloni na belem papirju, ki zaman pričakuje besed. Vse okoli njega je tiho. Tužne misli se kot neme sence zbirajo in tlačijo, tlačijo...

Mislil ji je pisati nebroj sladkih besed, pa je vse tako grenko in mrko. Sivi dež polzi v mraku po šipah okna, na mizi nemo brli luč.

"Že vsa sem nestrpna v pričakovanju, da prideš in se odpelješ s seboj. Mnogo sem se naučila v gospodinjstvu in videl boš, kako pridna ženka ti bom. Moja gospa je z menoj zelo trda, a nič ne da, saj me imaš rad in bom kmalu pri tebi..."

Živo mu stoji beseda njenega pisma pred očmi, in zamisli se vase... Po tolikem času je dobil delo. Že dva meseca je delal v tovarni in bil je že gotov, da ga nedelje obdružijo, pa so tovarno večeraj zaprli. Nekaj dni od tega je pisal svoje upe in načrte njej ter samoga sebe osamil z njimi. - Ona bo prišla k njemu in večeri ne bodo več tako prazni in dolgi. Prihranila bosta kmalu toliko, da si kupita vsaj žarek sanjane sreče.

Od večeraj pa je vse končano. Tovarna je zaprta. - Danes je tristo bledih obrazov nemo odšlo od ogromnih železnih vrat ka - kor tristo grešnih duš, ki še v vseh ne dobe prostora.

Pred oči mu stopa slika, ki jo je videl skozi okno z ulice.

.....

Žena drži solznih oči dojenčka, zraven nje se igra slabo oblečeno dekletce, mož bledega obraza in trudno povešenih ram jezno koraka po vlažni in revno opremljeni izbi... Oni bledekasti mladenič, ki se je vedno izogibal hrupa in pijenčevanja, je krenil v beznico. Kuštrava deklina se mu smeje na kolenih in ga ščipa v lica, on pa ji z do kraja pijanim glasom pripoveduje o svoji dragi, ki ga čaka tam daleč v njegovi rojstni kraški vasi.

Kruto se mu rišejo ti neprijetni prizori pred povešenimi očmi. Še gosteje naliva dež. Tiho polzijo kaplje po šipah. Vsako toliko zašume kot perutbe nočne ptice, ki naznanja smrt in gorje. On pa vidi tiste blede obraze... Solze njih žen, otrok in deklet so nešteto krat bolj žalne in številne kot solze tega večera.

Jutri bo treba čakati v dolgi vrsti v posredovalnici za delo. Uradnik bo brezbrizno izpraševal podatke in postavil nate pred njegovo ime številko, ki ne pride nikoli na vrsto. - Nekaj časa bo živel s prihranki, potem bo treba do dobrodelnega društva, kjer trdih obrazov delijo malenkostno miloščino, ki stane toliko ponižanja. -

O, kako težavno je to pismo... Bolje niti začeti. Čemu ne bi na vse pozabil? Saj ne bi bil ne prvi ne zadnji. Toda ona čaka njegovih besed, čaka tolažbe.

.....

.....

Ho, pa naj bo, nekaj besed je le treba. - Negotovo se mu roka premika po beli polji in pušča za sabo kot misel črno sled. In kakor da bi hotel skriti lažnjivi greh, urno zalepi pismo, ugasne luč in odide omotičenih korakov na ulico...

Tiho, mrko polzi dež. Sliši se njegovo šumljajoče ihtenje, ko da joče po zarji, ki je ni in ni. V njegove solze sta kanili še dve bridki in grenki in se zgubili med tisoči, ki v noči šumi jo, šumi jo...

:::::
:::
:

Ben-Dan:

V I Z I J A

Videl sem jih tudi to noč,
ke nemi so ležali
in srca kazali razklana.
Okoli njih pa črn obroč -
zdivjani broj družali
in kraške karnata poljana.

Videl sem jih, spoznal
in vztrepetal...

"Le glej, tu rane so krvave",
od štirih eden se je dvignil,
"tam znak svetega je Save",
in v črn obroč je mignil.

:::::
:::
:
:::::
:
:

.....

Motiv iz osapske doline
(sl. Fjokelovič)

Motiv iz osapske doline. V ozadju
Prebeneg in Socerb (sl. Fjokelovič)

.....

Pjokelovič:

PRAVLJICA O VREČI IN JAJCU.

Pred devetimi gorami in pred devetimi vodami se je znano - kdaj razprostirala širna dolina, dolina solz imenovana. Samo po sebi je nastalo to ime, od danes do jutri, razmere so ga s krvavimi črkami čez vso dolino napisale. Po vsej širni dolini ni je bilo hiše, ki bi ne čutila na sebi sence tega krvavega napisa. Tako je bilo, kakor se bere v svetem pismu: Sleherni prag je bil s krvjo zaznamovan.

Sredi tega jezera solz pa je nekje ob veliki vodi kakor oaza ležalo mesto, leno in zaspano. Brezskrbno je živelo iz dneva v dan.

Pa je nekega dne, bog vedi kako, v to mirno žitje posegel dogodljaj, ki je do mozga pretresel leno zaspane prebivalce. Le čujte: Nihče ni vedel kako, nihče ni vedel kdaj. Nekega pomladnega dne se je po vsej širni dolini raznesel glas, da ob vznožju strmega hriba leži velika polna vreča. Tako je velika, da bi jo devet ljudi komaj objelo.

Čujte dalje: Ob vreči so se zbrali gospodje. Bilo jih je mnogo: z naočniki, brez naočnikov, z brado, golobrađci, doktorji, profesorji, zdravniki, inženirji, arhitekti, ekonomski, agronomi, zvezdogledi, stenografi, časniki, fotografji in literati. Vsi so osupli ogledovali vrečo in nikakor jim ni šlo v glavo, kako

.....

.....

je mogla ta vreča sploh tja priti.

Pomencali so sã zaspane oči, pretegnili otrple ude, diplomatsko zazehali... Pa si je eden od njih snel naočnike, pohahal vanje, izvlekel iz žepa robec... In glej, bistro glave! Koj so vsi uganili, da misli nekaj povedati. In res. Važno si je spet našel naočnike, zaplčil pogled v navzoče, leno zazehal, nato pa spregovoril: "Slavna gospoda, z veseljem ugotavljam, da se je ob tej vreči, ki je tako nepričakovano kakor meteor padla med nas, zbral ves cvet naše inteligence. Verjemite meni izkušenemu, da je dovolj razveseljivo dejstvo to, da smo se zbrali v tako velikem številu. Spričo tega nam ne bo težko vreče preiskati in ugotoviti, kaj je notri. Previdni pa bodimo in ne izpostavljammo se nevarnosti. Preglejmo naše vrste, ozrime se okoli, da vidimo, ni li morda med nami kdo, ki je specialist v odpiranju vreč. Za sedaj mislim, da je že mnogo napravljeno, če svečano ugotovimo, da je vreča tu..." Burno ploskanje je pozdravilo te besede in zbrana gospoda je slovesno podpisala tale sklep: "Vreča je tu, iščemo specialista." -

Vse dni, ki so sledili, je bilo v mestu videti zbegane, blede, zaskrbljene obraze. Med sabo so se ljudje pozdravljali z besedami "Vreča je tu, iščimo specialista."

Zadeva s specialistom pa ni bila lahka stvar. Vsi, ki so se doslej ponašali z bobnečimi naslovi, so se sedaj potuhnili. Nič

.....

.....
več se niso tolkli po praih, nič več niso kazali svojih vizitk. Dali so si natisniti čisto skromne vizitke, take, da se je moral vsakdo ker čuditi njihovi skromnosti. Zdelo se je, da so trdno sklenili zavreči birokratske plahte. - Začeva s specialistom jih je pač prestrašila. Nobeden od njih ni maral, da bi ga imeli za specialista. Saj ni vendar šlo samo za bobnače besede, pač pa za važno nalogo: treba je bilo odpreti vrečo. Ta posel pa je seveda združen z nemajhno nevarnostjo.

Ker specialista le ni bilo, so se spet zbrali, spet je gospod z nacčniki povzel besedo. Sklenili so, da bodo čakali, da čas, ta zvesti zaveznik bojazljivcev, vrečo sam odpre. In zopet so se slovesno vsedli, menjali vizitke ter ugotovili: "Končno smo vendar našli izhod!"

Medtem se je okoli vreče zbrala velika množica radovednežev in nestrpnih. Mladež, ta nestrpna mladež, je jela celo žugati, da bo vrečo odnesla in jo s silo odprla. Pa se je zopet pojavil gospod z nacčniki in spričo njegove avtoritete se je mladež zopet pomirila. Skrivoma pa je ta neukrotljiva mladež kovala zaroto in ugibala, kako se bi vreče polastila.

Potekal je čas, in glej čudo! Vreča je postajala vedno manjša, vedno bolj prazna. In naneslo je, da se je nekega dne mladež spet zagnala na vrečo. Toda joj, prejoj! Odvezana je ležala na tleh. Nič več ni bila napihnjena.

.....

.....

Skrbno so je preiskali in po dolgem skrbnem iskanju našli v njej srednje veliko jajce. To je bilo začudenje veliko! "Čemu tako velika vreča za to malo jajce!" - Nu, mladež se je jajca polastila ter zagnala zmago slavni krik. Kaj kmalu pa se je izkazalo, da oddaja jajce neki naprijeten vonj. Skrbno so ga pregledali in ugotovili, da je pač predolgo ležalo v vreči, prepuščeno samo sebi.

Ko bi bil to oplojeno jajce kdo v pravem času spravil na toplo in ga negoval, bi se biló morda le izleglo piščice, ki bi pelagoma doraslo v putko, katera bi zarač morda razmnožila... A ni ga bilo specialista, da bi bil vrečo odprl, in tako se je jajce sprevrglo v navaden podložek...

Mladež pa se ni dala ugnati. Zbrala se je na posvetovanje. Mlad, suh fanté je skočil na mizo, smelo zamahnil z rokami na levo in desno, jezno ošinil s pogledom vse navzoče, se odkašljal, pomembno pljunil in takó-le zabrundal: "Tovariši, zaman smo čakali specialista. Čakali smo in čakali, da nismo nič dočakali. In še bi čakali, da se nismo končno čakanja naveličali. In sedaj, čakanja v zahvalo, imamo pred seboj... izmaličeno jajce... navaden podložek. - Ne razpravljajmo, kdo je kriv, da se je jajce skvarilo, to bo sodila zgodovina. Naša prva skrb bodi, da skušamo to izmaličeno jajce vsaj deloma rešiti. Morda se bo iz njega le izleglo kako kilavo piščice. Tovariši, jajce je tu,

.....

.....
negujmo ga!", je zaorile iz sto grl. Razšli so se z zavestjo,
da bodo izvršili veliko d'alo. Zgodovina bo o njih govorila.

Noč prinese nove misli. Res, drugega dne so se zopet zbrali
in potrdili, da je treba jajce tako ali tako rešiti. Pa je sedaj
nehote nastala težkoča. Hm, že prav. Jajce rešiti, jajce negova-
ti, toda kako, po kakšnem načrtu! In zopet so se vlegli, da se je
čez noč rodilo sto in sto načrtov, sto in sto programov. Stvo-
rili so se tabori in vsak je trdovratno vztrajal pri svojem na-
črtu. Jajce pa je pozabljeno ležalo v kotu. Nihče ga ni pogle-
dal, nihče se zmenil zanje. Prerekali so se in prerekali, čigav
načrt naj obvelja.

Pa se je čega prerekanja neki mlad fanté naveličal, se neo-
puženo izmuznil iz skupine, tiho sédel na stran in opazoval pre-
rekajoče se. Jaza ga je grabila, ko jih je opazoval.

Odločil se je.

Neopažen se je splazil v kot, segnil po jajcu, ga vtaknil v
žep in se tiho odstrenil. Stekel je čomov, devetkrat zasukal
ključ, položil nato jajce na mizo in ga prerezal. - Zdrznil se
je. Pred njim je ležalo mrtvo še ne razvito piščé, ki je izpuh-
tevalo tako neznosen smrad, da se je kar gabilo. Zakril si je
obraz in se obnemogel zleknil v posteljo. Daleč nazaj mu je
šel pogled, nazaj v izgubljeno minuloost...

.....
Solzna dolina pa je še dalje živela svoje težke življenje
pod vzuhom krvi...

Pa se je spet zbrala gospoda na zborovanje. Zopet je gospod
z naočniki povzel besedo in dél: "Ha, gospoda draga, ha, ha. Veste.
Lepo priliko smo zamudili. Pomislite, kakšna čast za nas, ko bi
bili vreče sami odprli. Čisto pišče bi bili lahko kar zamol -
čali. Ta mladež pa nam križa račune, dela nam preglavice, prenegla
je. Vprašam vas, ali je bila res potrebna tako neglica. Daleč smo
še od ciljev, a če se bomo tako zaganjali, kakor ta neupogljiva
mladež to dela, bo po nas... Devolite še, gospoda, da izrabim pri -
lika in dvignem kupo z globoko želje, da bi se naša streljenja
izpolnila..." Sleđili so drugi bobneči govori, sledilo, je bur -
no ploskanje in vzklikenje.

Pozno v noč se je vesela družba zibala po mestnih ulicah.
Žalostno so brlele luči, kakor da se sramujejo teh bitij, pija -
nih besed in vina... Šla je gruča dalje svoje pot in njih sence
so bile zdaj daljše, zdaj krajše...

Mladi fanté pa zamišljen sedi pri mizi. Misli se mu uračne
in žalostne. Zaman se skuša dvigniti. Težke misli, težke slutnje
ga potiskajo k tlem. Jajce leži v kotu. Niti zavedli se niso,
ne gospoda, ne mladež, da je zginilo...

S poslednjo silo se fanté požene na noge, a nspora sam ne
zmore. Zopet ga vrže. - Postelja pod njim zapleše, v omedlevi -

Ben-Dan:

V DEŽEVNI NOČI.

Ta noč, ki zdi se drugina žalna,
je danes zame sreče polna.
Z neba srebrne solze tihe
tonijo v noč.
Sreča, ki bila mi je daljna,
se mi namaha dobrovoljna;
uslišala je moje vzdihne
kipeče v noč.

Se nova nada je zbadila,
navdala z lučjo mi srce;
zato v očeh solze blesteče
veselja se.
Deževna noč, kot bi čutila,
veselja z mano joče se.
Si svesto moje tihe sreče
ihtiti nebo.

Drhti v moji tvoja roka,
žare ti biseri v laseh
in dražestne oči zdaj tvoje
bleste ljubo.
Melodije kot vir potoka
pojijo duši zdaj obeh,
napajajo besede moje,
ki s sreča vro.

Šušlja tih dež na drevje listih,
šepče tajno milo pesem,
nevidno v temi, komaj slišno
z neba rosi.
V nebrej se zlive misli čistih,
ljubeč objem postaja tesen,
okolu naju vse je tišno,
le dež šumi...

.....

.....

..

..

..

.....

ITALIJA VRNILA JULIJSKO KRAJINO JUGOSLAVIJI!

Prinašamo skico, ki je je 28. decembra 1939. objavil tržaški "Piccolo". Na skici je Julijska Krajina v sklopu Jugoslavije.

Končno so se Lahji le odločili ih priznati naše revizionistične zahteve ! - Sedaj pa le verjememo, da je tudi v Italiji, ki se je zadnje čase tako zvezovala za razne manjšine, prevladal čut pravičnosti, in da je ta pripravljena tudi nam popraviti storjene krivice.

Živela pravica!

.....
-lo -kov:

ŠARKI IN SENČE.

Ko sem se truden in osamljen ustavil ob trnjevi poti življenja, ni biló nikogar, da bi mi ponudil kotiček zavetja ali požirek krepilne tolažbe. Mrko sem obstal/sličen obcestnemu kamnu, ki ne vidi in ne čuti, kako brze mimo razkošni vozovi polni svetja in veselja...

Prišla si mimo. S sočutjem si ustavila svoj mili pogled na meni, ubogemu popotniku. Tvoje bele roke so me dvignile iz prahu, tvoje sladke besede me napojile s krepčilno tolažbo, da sem zopet stopil na sredo ceste in pevajoč odkorakal v bodočnost.

=====
Sam sem te čakal na morsk_x obali. Neme so bile zvezde, žalo - sten mesec, sivo kamenje ob bregu pa kot podtija svetišča mojih upov in sanj. Žalno so brlele luči na hribu in na morja. Vse nekam trpko in prazno...

Zazvenel je tvoj droban korak... Zamigljale so zvezde, luči zažarele, zapelo je morje v noč. Mesec je zabliščal nad srebrnimi skalami in v moje mrko srce sta posvetila bisera tvojih sinjih oči...

=====
O, koliko in koliko slaskih besed sem zbiral v svoji domišljiji, da ti jih povem. Ko sva bila sama, pa so tiho odbrzele kot beli metalji s cveta, ko se mu približam. Nemo sem te gledal in se tih

.....

.....
napajal ob tvoji mili lepoti. Bilá si divna cvetka ob mojih
ro-kah, pa te nisem utrgal. Toda sojeno je biló, da nekoč ove-
neš. Odpusti mi moje žalovanje, da te nisem takrat utrgal, pri-
tisnil na prsi, da bi čutil do zednjega vonj in trepet tvojega
neskončnega darovanja. Mogoče bi ti, ljuba cvetka, manj žalost-
no povabila glavico ob moji tihi zvesti ljubezni.

Rekla si, da prideš, in ves tisti jasni večer sem te pozno v
noč čakal. Tiho so kapali trenutki v brezkončno čašo večnosti,
a tebe ni bilo. Ko se primigljale vse zvezde, sem nemo odšel z
upanjem na jutri. Danes je jasen večer, vem, da te ne bo, a tiho
kot sanje me večkrat zaziblje up, da te v jasnih večerih še dol-
go čé neskončne ure pričakujem...

Mnogokrat, ko pride tihi mrak, sedim pri mizi ob oknu. Tema le-
ga na odprto knjigo, črke zginjajo in z njimi polagoma njih vse-
bina. Zazrem se v nebo in njegova barva blagodejno upliva na
moje trdné misli in oči. Spomini, misli in želje se sproste v
vsemirje. Mnogokrat padajo kot deževne kaplje, mnogokrat zble-
ste kot črke zvezdice in zasvetijo z višin v moje mrčno in
nizko vsakdanjost.

Dolgo zrem v kočček neba, ki mi ga ne zakrivajo okoli sto-

.....

.....

ječi hišni čebelarji zidovi, katerih mrka sivina mi daje vtis
ječe. Spomleči švigne kake lastavice, poleti gledam prižiganje
zvezd, jeseni rosijo solzne kaplje, pozimi se primajejo beli
kosniči snega in padajo kot beli cveti nekemu na zadnje pot.
In vse se mi zdi ob tej uri bolj moje, bolj milo, bolj prijaz-
no, ker sem sem, popolnoma sem s tem malim koščkom neba. V njem se
mi rišejo podobe in slike, z njega se mi nasmihajo blagi spo-
mini. In vselej v tej moji tihi samotni uri priplava nad moje
sanje podoba tvojega milega obličja. Z njega mi zasije kot ne-
koč dvoje bisernih zvezd, da se tiho zazre moja osamljena duša
v ta svoj edini košček neba...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Milovan:

S E N.

Noč dolga mi je sladek sen prinesla:
v oblakih sinjih me je sladko zibal,-
Ko nočni čas se h koncu je nagibal,
je zgodnja zarja zopet ga odnesla.

A že za njim me misel je ponesla,
v višave sinje me za njim podila...
Ko megla siva mi ga tam zakrila,
sem ko mornar bil, ki zgabil je vesla.-

Da sladki sen, ki noč mi ga je dala,
ob prvem svitu bo se obistinil,
je duša moja slepo verovala,

A zdaj, ko sen se v meglo je razblinil,
za njim bo duša sveto zalovala,
in blag spomin za njim ne bo izginil...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Riba:

ČIN-ČAJ IN FJOKETO NA DOPUSTU.

Drugi del.

Prav je imel Fjoketo. Ni se slišalo šumenje Soče in ni deževalo. Bilo je res krasno poletno jutro.

Kočica sredi travnika, v kateri sta pod slamnato streho prenočila naša popotnika, je bila še spet neobljudena, ker Čin-Čaj in Fjoketo sta je prav zgođaj zapustila. O njiju ni bilo ne duha ne sluha več. Prav za prav je ostalo le malo za njima dišeče trave za kočico in od te se se videlo preko travnika, oziroma otavnika, ker takrat je bila še otava, štiri vzporedne črte podobne dvojni ozki tramvajski progi na ravni ulici. Bila je pomandranska brezrosna trava. Ob koncu te krasne proge, katera je ob prvem sončnem svitu izginila, smo za vrbsmi ob Soči zavohali naša posteznika. Fjoketo je čepel na skali in pripravljal nekaj, kar naj bi mu privezalo dušo, ker prejšnji večer sta tovariša šla brez večerje spat. Čin-Čaj pa je stal do popka v vodi in se bril. Za milnico so mu služile pene malega vrtincea, za ogledalo pa mirna Soča.

"Veš, Fjoketo", je dejal Čin-Čaj, "tako udobno se nisem še bril. Se boš tudi ti?" Pozabil pa je, da se Fjoketo še ne brije, radi česar je ta, da mu ni bilo treba odgovarjati, kar molčal in žvečil dalje košček žoltave klobase, katero je pred dnevi "ufental" pri Gregorčičevi teti.

.....

.....

Ko se je Čin-Čaj odpravil, je zlezal do Fjoketa in začel brskati po jedilnem nahrbtniku. Našel ni nič primernege, ker je Fjoketo popolnoma pozabil, da nosi on jedila za oba in je tako sam pojedel klobasico, ker drugega itak ni bilo. Omeniti morem, da Fjoketo kljub svoji majhni postavi šre, kadar čepi ob Soči, za dve veliki osebi. To ve dobre tudi Čin-Čaj, ker tiste dni je večkrat stradal za dva.

"Čin-Čaj, ti si lačen, kajne", pravi Fjoketo. "Jaz tudi. Ne čoš, da loviva ribe, dokler še spiže?"

"Prav pametno si pogodil", pravi Čin-Čaj, "samo kako jih bova lovila in kako pripravila za pod zob?"

"Spekla!"

"Pa sol?" - "Ne veš, da te niso kakor morske; te so plehke."

"Še boljše, ne bova trpela žeje."

Prijela sta lisenco, ki sta jo bila rabila v Trnovskem gozdu za odganjanje nečležnih mah, vsak na enem začetku in jo držala v vodi. Šele ko sta opazila, da se nič ne ujema, se je slovnicear Fjoketo spomnil, da ne spadata pod goriško sosesko. Pa ni bilo več treba, ker že je stal pred njima temno sivi mož s puško na rami in zalajal, pa ne v njenem jeziku: "Ej, imata li dovoljenje za gledanje v Sočo?"

"Midva ne gledava v vodo, ampak loviva ribe", je odvrnil takoj Čin-Čaj.

.....

.....

"Kaj, ribe lovita?! Kdo vama je pa to dovolili?"

"Lakot", povzame mirno Fjoketo.

Naša bi jima predla, da ni slovničar Fjoketo opazil, da slabdošlec ni Srb, ter ga odkupil s tem, da mu je prepustil li - manco. Ne morem vedeti, če je oni lovil ribe dalje, ker Čin-Čaj in Fjoketo sta ga takoj malce zapustila. Fjoketo mu je le nekaj rekel in želel, a ne vem kaj, ker ga niti Čin-Čaj ni slišal. Bezljela sta kar za grmi do prve brvi.

Ko sta se na brvi nekoliko oddahnila, je Fjoketo pokazal Čin-Čaju ribe pod sabo: "Jih vidiš, Čin-Čaj, tiste bi bile naše, če..." "Če bi jih ulovila", ga je prekinil Čin-Čaj, ne da bi pogledal v vodo, ker delala se mu je omotica od glada. Sicer je tudi Fjoketu zlezla klobesica že v hlače in bil je gotovo že pošteno lačen, ker kmalu je začel stekati.

Onkraj Soče sta zagledala starčka, ki jima je prihajal po stezi nasproti. Ko je Fjoketo opazil, da je starček brez palice, je veselo rekel Čin-Čaju: "Boji dober, Čin-Čaj, danes bova imela srečo. Prvega človeka, ki srečava danes, je možki in ne baba kakor večeraj."

"Prvi je pozdravil starček, a ne v Čin-Čajevem in Fjoketovem jeziku. Fjoketo pa odzdravi prav ponižno: "Dobro jutro, očka!"

"Bog vama dej, gospoda", se nasmehne mož, "sem mislil, da..."

"Ne, ne", ga prekine Čin-Čaj, "mi smo Slovenci. Oprostite, koliko je do bližnje vasi?"

.....

Gregorčičeva rojstna hiša na Vrunem
(sl. Fjokelovič)

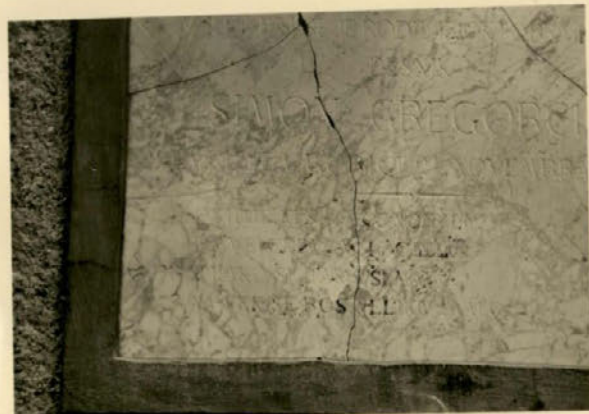

Tabla na Gregorčičevi rojstni hiši.
(sl. Fjokelovič)

.....

"Dve uri."

"Beželski ali mestni?", ga vpraša dalje Čin-Čaj.

"Za dve dobri maši v naši fari, tepca."

Čin-Čaj je molčal in stopil ob bregu dalje, Fjoketo pa za njim. Tako sta hodila in hodila, dokler se ni Fjoketo Čin-Čaju uprl in rekel, da gre on naprej, drugače da ne prideta nikamor. Tudi to ni nič pomagalo. Čapljala sta še poldrugo uro in še nista bila v vasi. Vendar sta šla molče dalje. Menadoma se Fjoketo na neki mehki reči tako spodrsne, da pade na oni del telesa, ki ne gre v nebena. Preden je Čin-Čaj to opazil, je bil Fjoketo spet na nogah in se pogovarjal s hudičem. Čin-Čaj pa ga je mirno tolažil: "Potrpi, Fjoketo, kmalu bova v vasi, diši že po ljudeh."

Niti varok Fjoketovega padca ju ni vasi približal. Fjoketo je postajal že truden in lačen. Vendar pa se nečesa spomni in naukaže Čin-Čaju, naj obrača kamenje, sam pa začne stikati za grmi. Čudež še večji kot nekdanj v puščavi! Kmalu je imel Čin-Čaj poln hlečni šep stotink, Fjoketo pa poln nahrbtnik kruha. - Pridna sta pač bila! ...Kako se Fjoketo tudi starih pregovorov spominja! Niti opazila nista, kdaj sta prišla v vas.

"Za jakžino je prekasno, za malico pa prezgodaj", je dejal Čin-Čaj. "Kaj deš, Fjoketo, kaj bova jedla?"

"Kruh imava že", pravi Fjoketo. "Najedla se bova gujati in jajc. Jajca bodo le imeli, ne vidiš li kokoši, kako brskajo po

.....

.....

gnojanci tam pod zidom."

"Gnjati tu ne dobiva", pravi Čin-Čaj, "pršut bova jedla."

"Ne veš, da se reče gnjat!", odvrne slovničar Fjoketo.

"Že prav, dragi Fjoketo, vedi pa, da sem gnjat do sedaj našel le v šolskih klopek in v nekaterih čitenkah. V krčmah, gostilnah in pri slaninarju pa vselej le pršut. Če mi tega ne verjameš, vprašaj kom. Kibo, ko se povrneš v Trst, on je bil praščar."

"Dobro", je dejal slovničar Fjoketo, "pa pol kila pršuta, samo da bom imel na kaj obesiti hlačice, ker se mi levica že poti, ker je moram držati vedno v žepa."

V vaški krčmi sta naletela na prav izvrstno gnjat, dober pršut in domač kruh. O vinu pa se niti ne govori, ker sta pila vodo.

"Prihraniva najin kruh in vzemiva še pol kila gnjati za na pot", je dejal Fjoketo. "Sedaj imava tudi denarja dovolj".

"Si skoro bolj pameten ko veliki", mu odvrne Čin-Čaj. Nato naročita, še ker potrebujeta, Fjoketo da natočiti "forflašo" s svežo vodo, in ko segne Čin-Čaj z desnico po nabranem denarju, mu roka kar zbeži skozi luknjasti žep. Tekoj je našnani Fjoketa, da je žep prazen.

"Kako si ti nepreviden, v dobri žep bi moral spraviti denar!"

Ne da bi se mnogo obotavljal, privleče tedaj Čin-Čaj zadnji stotek iz listnice in plača.

Odšla sta dalje, sedaj pa po lepi poti, ki pelje ob Soči. Čin-

.....

Čaj je stopal hlabro naprej z velikimi koraki, Fjoketo pa skakal kot veverica za njim in ga podil, naj stopa hitreje.

"Kaj te tako grene, Fjoketo, mislim, da ne gnjat?"

"Čutim se tako lahkega kakor še nikoli v teh dneh."

Čin-Čaj se obrne in vpraša tovariša, če hoče menjati nahrbtnik. Fjoketo pa kar poskoči in zavpije: "Hudiča, saj sem ga pozabil v krčmi!" - Obrne se in zdirja proti krčmi. Čez dobre uro se je že vrnil in našel Čin-Čaja, ki je mirno spal v travi.

"Sedaj pa je bolje, da greš ti naprej, Fjoketo. Tako bom lahko vedno videl, če imaš vse."

Ko sta mi vse te nezgode pripovedovala, sem še mislil, da je sedaj pustil Čin-Čaj nahrbtnik na tresi. A previdni Čin-Čaj je spal z nahrbtnikom na hrbtu, le čevlje si je sezul, da se bolje odpočije, in sedaj je capljal za tovarišem v samih nogavicah. Sreča pa, da je bila cesta slaba, in se je kmalu spomnil, zakaj ga zbada v noge.

Čim se je Čin-Čaj vrnil s čevlji na nogah, je začel Fjoketo stokati, da je še lačen. Razbremenila sta se in sedla za leskov gra v popoldansko senco.

"Sedaj ga bova, reče Fjoketo in prav živo potegne iz nahrbtnikovega žepa gnjat in vočo. Ko pa segne po kruhu, odskoči in zakolne. (Prav za prav Fjoketo ne kolne, on le kliče hudiča; tako tudi tokrat): "Hudiča, glej sem, Čin-Čaj, ti lampi so mi odnesli kruh in

.....
natlačili nshrbtnik s čoki."

Zgodilo se jima je kakor pred leti Kristusu in sv. Petru na Krasu. Že kor sem skočil na Kras, moram tudi omeniti, da niti v Kristusovih časih ni bilo pravice na tem svetu. Radi enega lumpa, ki -kakor sem pozneje slišal- ni bil niti Kraševac, ampak neki južni begunec, ki se ni hotel doma pečati več z limonami, trpi še danes skoraj tri milijone Kraševcev žeje in včasih tudi kaj drugega. To naj bo v dokaz, da niti sv. Peter kot prvi Kristusov naslednik ni bil več kakor Bog. Takrat je namreč on sedil in tako hudo kaznoval ljudi radi ti - stega okajenega kozjega rebra, ki jima ga je dal neki Vipavec - kateri tudi ni bil po krvi Vipavec - v plačilo za blagoslov hiše, kurnika in hleva. - No, pa pustimo to in ne žalimo sv. Petra, da se še med nami nekega dne ne znese, s tem da nam odreče nebeški ključ. Stopimo rajši spet k Soči, da nam ne ubeži.

Sočani niso bili nikaki lumpi, kakor je Fjoketo mislil, le jutrnja lakot ga je tako prevarala, da je nabiral čoke mieleč na kruh.

"Kako si nepreviden, Fjoketo", je dejal Čin-Čaj, "pa nič ne de: ti boš jedel gajat, jaz pršut. Nato se napijeva vode in pojdeva dalje." - Tako sta tudi naprevila.

Tako j na poti je Fjoketo predlagal: "Veš kaj, Čin-Čaj, tu ni kakor na Vipavskem. S evenkom prideva kmalu do Soče, do no-

.....
či prideva do prve železniške postaje. Pojdiva domov!. Dolg čas mi je po mojem mačku in bog ve, kakof revež mijavka po meni. Pa tudi gorkega nisem ves teden nič povžil." Fjoketove mehke besede so Čin-Čaja bolj ranile, kot da bi mu slon z vsemi štirimi na kurje oko stopil. Zato je takoj privolil in začel stopati hitreje.

Še pred Ave Marijo smo ju videli na postaji, in ravno koje prišel vlak, sta tudi ona dva skozi ista vrata, koder sta prišla, zapuščala postajo. Kaj se je zgodilo? Sta se morda premislila? - Ne, ne, le denarja za prevoz obeh glav do Trsta ni bilo dovolj. Fjoketo je bil že videl svoje dobro teto, kako mu prigrava klobasico in jajce. Videl je tudi svojega mačka, kako mu veselo skače na kolena, a bile so vse le sanje.

S povešeno glavo sta šla proti vasiči onkraj postaje pogovarjaje se: "Izposodiwa si denar?" - "Ne dobiva!" - "Grewa prosit?" - "Najwa našenejo." - "Brzobjawiva kom. Ribi, naj nama telegrafično pošlje stotak?" -- "Ne, tega ne sme vedeti, da swa ob Soči na suhem." - "Veš kaj", reče Fjoketo, "sklenila swa, dač grewa danes domov in tudi šla bowa. V gostilna ne grewa več; potrpiwa še malo in hođiva do prihodnje postaje. Tam nama bo gotowe zneslo, šla bowa z zadnjim vlakom."

Vse bi bilo v največjem redu, če bi Čin-Čaja ne žulil čovelj, in bilo je še precej do postaje. Zato sta morala v prvi

.....

.....

vasici prekiniti svojo pot in si poiskati prenočišča. Nehote ste zašle ravno v krčmo in ravno v času, ko je gospodinja cvrle jajca sosedu čevljarju, ki se je skregal s svojo boso ženo in se zatekel do krčmarice. - Jajca so tako zablisnila v Čin-Čajevih očeh in tako zagrmlela v Fjoketovem želodcu, da ste si tudi onadva dala ocvreti vsak po eno. Seveda ste morala pri tem tudi nekaj plačati.

ŠESTA IN ZADNJA SENIŠKA NOČ. - Ko ste se že zarila v se - no na krčmarjevem seniku, je Fjoketo dejal: "Hvala bogu, da sva vendar le sklenila vrniti se domov. Vlak gre ob sedmi, gospodinja je rekla, da je od tu le ura hođa, do šeste lahko spiva. Čin-Čaj je kihnil, ker ga je seneni prah ščegetal po nosu, in dejal: "Nastavi budilko na peto. Ne veš li, da sem danes sezul levi čevlji." - Nato ste zaspala, ne da bi se niti zavedala kdaj, in se drugo jutro tudi pravočasno zbudila ter prišla na postajo še pred vlakom. Čin-Čaj sprazne vse žepa na okence, ukaže tovarišu, naj se postavi na glavo, in pobere kar mu je padlo iz žepov. Z levico je segal po listkih, z desnico pa porival kupček načelniku. Fjoketo je že čakal pri vleku in veselo prižvižgoval, ko ga je Čin-Čaj poklical k sebi. Tudi sedaj sta se skozi prva vrata vrnila na cesto.

"Sliši, Čin-Čaj, če ni bilo zadosti, zakaj nisi vprašal listke do kake postaje pred mestom, kakor napravi vedno Riba."

.....

"Korec, ni boljše, da hođiva sedaj namesto potem, ko bova že trudna."

"Čemu hoditi ? Riba se pelje vedno do konca. Pravil mi je tudi, da večkrat niti listka ne kupi."

"Kako pa v vlaku", vpraša Čin-Čaj.

"Ne veš, da nosi vedno s seboj škatljico Revisovih kroglic."

Tako pogovarjaje se sta hodila do tretje postaje, do četrte in prišla še pred poldnem v Gorico, trudna, lačna in žejna ter suha, ker v obcestnih gostilnah sta vse porabila. Zapođila sta se kar na sadni trg, z upanjem da mogoče tam dobita znanca, ki jima bi posodil nekaj desetakov za vlak, ali pa vsaj na lahko zaslužita kaj za pod zob. V gneči je Fjoketo z levice zagrabil iz koša neznanega gospodarja najdebelejšo hruško in jo začel tlačiti v Čin-Čajev žep. Pa ga je neznana roka stisnila za desnico in neznan človek zavpil: "Zdravo, Fjoketo, si že tu! - Tudi ti, Čin-Čaj, zdravo! Hotela sta me, kaj?" - Bil je prijatelj Tone, ki je "šalo" takoj razumel. Onadva pa ne tako hitro, posebno Fjoketo si tega ni pričakoval. - "Ho, kaj pa to prodajaš, Tone?", vpraša Čin-Čaj. - "Mati me je poslala s temi hruškami na trg, ker je z marmelado napolnila že vse vrčke in lončke." "Ho, pa ko jih prodajaš, nimaš boš..."

Ob dveh popoldne sta bila že doma. Na trgu v Fjok-Čin-Čajski vasi sta stopila še v navadno lekarno in se nato poslovila.

.....

Motiv iz okolice Trsta.
(sl. Fjokelovič)

Trgatev
(sl. Fjokelovič)

.....

Riba ju je čakal v bolnišnici, ker se mu je bil radi preobilnega dela v njeni odsotnosti vnel slepič.

Fjoketa je na vežnih vratih pozdravila hišna tajnica gospa Malka z navadnim pozdravom: "Ste prišel, da, gospod Nini."

Moran še omeniti (seveda vedno v upanju, da se name ne užali), da Fjoketa, ko prestopi prag petnadstropne hiše, v kateri stane je v drugem nadstropju, ni več Fjoketa, ampak Nini, kakor njegov maček. Ne vem pa, če je maček dobil ime po Fjoketu Ninetu ali pa Fjoketo po mačku Ninetu.

Malkin pozdrav ni danes našemu Ninetu nič kaj prijal, ker ga navadno mnogo prijazneje pozdravlja, posebno pa po božičnih praznikih.

Ko je Nini vtaknil ključ v luknjo stanovenjskih vrat in trdo stopil na hodnik, mu priteče naproti hišna gospeđinja, sko - raj njegove tete, in zavpije: "Nini, Nini, maček ne mijavka več!" Naš trudni Fjoketa, sedaj Nini, ni gotovo vedel, kaj to pomeni. Zato tudi ni pedel v omedlevico. Dobro je vedel, da njegovemu mačku Ninetu ni treba mijavkati, ker mu nič ne primanjkuje, vendar pa je rekel: "Niti ne zahtevam take časti od mačka, da bi mijavkal ob mojem prihodu, saj vpijete dovolj vi." - "Ne, ne, še dva dni^{na} mijavka, je gotovo mrtav." -

"Teta, kaj ne razlikujete več žive živali od mrhovine? - Kaj se mu je zgodilo? Kje je? Ste ga gotovo preveč nesitili."

.....

.....

Ko je šla teta po nepotrebnem naznanjat gospe Melki Ninčkov prihod, je Fjoketo odšel v svojo sobo, odložil nahrbtnik in stopil do omare, da si obleče sobne obleke. Na mačka in teta je že pozabil, pa se ju je kmalu spomnil. Čim odklene omaro, že ga vrata loputnejo po glavi in na noge mu pade že trd maček. - Ko si je Fjoketo, prav za prav Nini, pred odhodom mazal "hojzarce" s salom in je nato položil v omaro, je salosnedni maček zlezal noter in Nini ga je nevede zaprl in vzela ključ s seboj.

Bi bilo treba več ugibati, za kaj je teta vpila. Pokrižal se je, želel mačku mačja nebesa, se vsedel na posteljo in začel prebirati med tednom došlo pošto, ki ga je čakala na omarici. Prvi je bil brato brzojav od doma: "Smo kmalu pri koncu avgusta in še te ni. Pridi takoj, če se hočeš kakor vsako leto udeležiti račjega lova."

"Kako čudne živali so ti raki", se je jezil slovničar Fjoketo, sedaj še vedno Nini. "Poznajo celó abecedo, ker v mesecih z g se ne lovijo." - Vsek rakolovec mora vedeti, da se raki lovijo le v mesecih brez g. Od polnoči prvega septembra do polnoči zadnjega aprila se raki ne lovijo. Civiliziranci bi jih seveda lovili tudi v januarju, če bi reke ne zamrzile. Mi, če bi ne znali šteti mesece po domače, bi jih tudi lovili v marsikaterem mesecu, samo kadar je treba, ne. Ne pa pustimo to

.....

.....

razlaganje v stran.

Mini si je spet oprtal nahrbtnik, vzal s seboj trake in odšel. Ko je stopil na ulico, je bil spet Fjoketo in kot Fjoketo je šel po Čin-Čaja.

Še tisti večer so se kadili goraki rdeči raki na mizi v rojstni hiši Milana, ker Fjoketo ga v domači vasi...Milan.

Konec

.....
.....
.....

POGOVOR MED NJIMA DVEMA.

Čin-Čaj: "Fjoketo, ali mi znaš povedati, če je tudi ime otoka Lipari izpeljano iz slovenske lipe?"

Fjoketo: "I seveda! Že to naj ti bo v dokaz, da pošiljajo največ naših konfinirancev ravno na ta otok."

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

.....

.....
Riba:

SLOVSTVO.

Ko je Fjoketo zaključil štampiharski tečaj o našem slovstvu, nas je neke nedelje povabil na Tolminske. Ko je večina družbe sedela ob Soči in ko so se nekateri kopali, reče eden od družbe: "Tukaj je Cankar spisal "Krst pri Savici". -

"Da", sem mu rekel, "in na tem travniku je Trubar odsekal Erpanu glavo".

Kakšno zadoščenje za našega Fjoketa!

...
:

Riba:

KAKO SE PIŠEJO ŠTAMPIHARSKÉ KNJIGE.

Neke nedelje popoldne se je fjok-šču-čajska trojica nehoté dobila na trgu pred vaške lekarno. Vpraševali so se prvi drugega, drugi tretjega, kam naj gredo.

"Ne vem, ne vem, ne vem".

"Veste kaj", reče Fjoketo, "pojđimo vsak na svoj dom in napravimo kaj".

"Jan sem napravil davi", reče Riba.

"Jan pa pređen sem šel od doma", reče Čin-Čaj.

"Morca, ne veste li, da se bliža čas štampiharske knjige!", zarenči Fjoketo.

"Baj res!", odvrneta oba, in vsi trije krenejo v lekarno...
.....

Fjoketa se je prijel nahač in ostal je ves teden doma.

Čin-Čaju je že v ponedeljek padlo kladivo na kurje oko
in nismo ga videli do sobote.

Riba pa je še tisti teden nesel svojo kilo v bolnišnico.

Naslednji teden je bila knjiga dana v tisk.

1.	Pravila vrtača Jiljona Kraljeva		
2.	Pravila vrtača Jiljona Kraljeva	11111	
3.	Kako se pišejo številke	111	
4.	Kipi : Fjoketov	:	
5.	Kipi : Šušter (povez)	:	
6.	Kipi v Svetloca v Istri (sl.)	:	
7.	Kipi pred svetloca v Istri (sl.)	:	
8.	Kipi v Svetloca (sl.)	:	
9.	Kipi v Svetloca v Istri (sl.)	:	
10.	Kipi v Svetloca (sl.)	:	
11.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
12.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
13.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
14.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
15.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
16.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
17.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
18.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
19.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
20.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
21.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
22.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
23.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
24.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
25.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
26.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
27.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
28.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
29.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
30.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
31.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
32.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
33.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
34.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
35.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
36.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
37.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
38.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
39.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
40.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
41.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
42.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
43.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
44.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
45.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
46.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
47.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
48.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
49.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
50.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
51.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
52.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
53.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
54.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
55.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
56.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
57.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
58.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
59.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
60.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
61.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
62.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
63.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
64.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
65.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
66.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
67.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
68.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
69.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
70.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
71.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
72.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
73.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
74.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
75.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
76.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
77.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
78.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
79.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
80.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
81.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
82.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
83.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
84.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
85.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
86.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
87.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
88.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
89.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
90.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
91.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
92.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
93.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
94.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
95.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
96.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
97.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
98.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
99.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	
100.	Kipi in svetloca Kraljeva (sl.)	:	

KJE JE ?

1.	Anekdota o lipi : Fjoketo	stran :	17.
2.	Čemu (pesem) : Milovan	"	22.
3.	Čin-Čaj in Fjoketo na dopustu : Riba	"	40-54.
4.	Dezevni večer : Čin-Čaj	"	23-25.
5.	Dvestoletnica rojstva Jožeta Štampiharja : Fjoketo	"	19-21.
6.	Gregorčičeva rojstna hiša na Vrtnem (sl.)	"	43.
7.	Italija vrnila Julijsko Krajino Jugosla- viji! : Fjoketo	"	35.
8.	Kako se pišejo štampiharske knjige : Riba	"	55-56.
9.	Lipa : Fjokelovič	"	3- 9.
10.	Lipi : Ben-Dan (pesem)	"	1.
11.	Lipe v Gradiscu v Istri (sl.)	"	18.
12.	Lipa pred cerkvijske v Klanca (sl.)	"	2.
13.	Lipe v Ocizli (sl.)	"	10.
14.	Lipa v Plavjah v Istri (sl.)	"	5.
15.	Lipa v Socerbu (sl.)	"	18.
16.	Motiv iz osapske doline (sl.)	"	26.
17.	" " " " "	"	26.
18.	Motiv iz okolice Trsta (sl.)	"	51.
19.	Naša lipa : Riba (Vla-Ska)	"	11-15.
20.	Naša lipa (sl.)	"	15.
21.	Pesem v noc : Ben-Dan (pesem)	"	9.
22.	Pogovor med njima dvema (Fjoketo)	"	54.
23.	Pravljica o vrci in jajcu : Fjokelovič	"	27-33.
24.	Sen : Milovan (sonet)	"	39.
25.	Slovstvo : Riba	"	55.
26.	Tabla na Gregorčičevi rojstni hiši (sl.)	"	43.
27.	Trgatev (sl.)	"	51.
28.	Trzaški bori : Ben-Dan (pesem)	"	16.
29.	V dezevni noči : Ben-Dan (pesem)	"	34.
30.	Vizija : Ben-Dan (pesem)	"	25.
31.	Žarki in sence : -lo-kov	"	36-38.

KNJIGO JE VEZAL SREČKO
po svojem in Fjoketovim na-
črtu.

.LINOREZ JE FJOKETOV.